

Fővárosi Ítéltábla, mint másodfokú bíróság
2.Bf.278/2012/12. szám

A Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság Budapesten, a 2012. év december hó 13. napján megtartott nyilvános ülésen meghozta a következő

ítéletet:

Az emberölés bűntettének kísérlete és más bűncselekmények miatt a vádlott ellen indult büntetőügyben a Fővárosi Törvényszék 2012. június hó 4. napján kelt - helyesen - 22.B.1598/2010/38. számú ítéletét **megváltoztatja**.

Valamennyi bűncselekmény tekintetében a rendbeliségre történő utalást mellőzi.

A testi sértés bűntette kísérletének jogszabályi megjelölése helyesen: Btk.170.§ (1) bekezdés és (6) bekezdés **I. fordulat**.

A személyi szabadság megsértésének bűntette (Btk.175.§ (1) bekezdés (3) bekezdés a./ és f./ pontja) tekintetében a bűnösség kimondását mellőzi.

Az elsőfokú ítélet bevezető részéből mellőzi a 2011. november 17., 2012. március 01. tárgyalási napokra történő utalást.

A vádlott 2010. június 15. napjától 2011. július 30. napjáig más ügyben jogerős szabadságvesztését töltötte, majd ezt követően 2011. október hó 4. napjáig ismételten előzetes letartóztatásban volt, 2011. október 5. napjától 2012. június 5. napjáig más ügyben jogerős szabadságvesztését töltötte.

A vádlott állandó lakóhelye megszűnt.

Egyebekben az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

A vádlott által 2012. június 5. napjától a mai napig előzetes letartóztatásban töltött időt a kiszabott szabadságvesztésbe beszámítja.

A másodfokú eljárásban felmerült 11.430 (Tizenegyezer-négyszázharminc) forint bűnügyi költséget a vádlott köteles az államnak megfizetni.

Az ítélet ellen további fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s :

A Fővárosi Törvényszék 2012. június hó 4. napján kelt 22.1598/2010/38. számú ítéletében a vádlottat bűnösnek mondta ki 1 rb. testi sértés büntettének kísérletében (Btk.170.§ (6) bekezdés), 1 rb. emberölés büntettének kísérletében (Btk.166.§ (1) bekezdés, (2) bekezdés d./ pont), 1 rb. kifosztás büntettében (Btk.322.§ (1) bekezdés b./ pont) és 1 rb. személyi szabadság megsértésének büntettében (Btk.175.§ (1) bekezdés, (3) bekezdés a./ és f./ pont), ezért a vádlottat halmazati büntetésül, mint többszörös visszaesőt életfogytig tartó, fegyházban letöltendő szabadságvesztés büntetésre és 10 év közügyektől eltiltás mellékbüntetésre ítélte. A feltételes szabadságra bocsátás legkorábbi időpontját 30 évben határozta meg.

A Fővárosi Törvényszék ítéletében rendelkezett 85.245.- forint vagyonekobzás elrendeléséről, továbbá 45.000.- forint lefoglalásának megszüntetéséről és a sértettnek történő kiadásáról, valamint a lefoglalt bűnjelek jogi sorsáról, továbbá a bűnügyi költség viseléséről is.

Az elsőfokú bíróság ítéletét az ügyész a tárgyaláson tudomásul vette.

A vádlott felmentésért, míg védője elsődlegesen felmentésért, másodlagosan enyhítésért jelentett be fellebbezést.

A Fővárosi Fellebbviteli Főügyészség Bf.835/2012/1. számú átiratában a védelmi fellebbezéseket alaptalannak tartotta.

Álláspontja szerint az elsőfokú bíróság perrendszerű eljárása során ügyfelderítési kötelezettségének eleget tett, a bűnügyben releváns bizonyítékokat széleskörűen megvizsgálta, azokat egyenként és együttesen értékelve mérlegeléssel állapította meg a tényállást. Az eljáró tanács indokolási kötelezettségének is kellő terjedelemben eleget tett, a bizonyítékok értékeléséről számot adott, kifejtett indokolása nem ellentétes a logika szabályaival. Az ügyészi érvelés szerint, a rögzített tényállás alapján a bíróság okszerűen következtetett a vádlott bűnösségére, és törvényesen minősítette annak élet- és testi épség elleni, valamint vagyon elleni büntettét.

Az ügyészi átirat szerint anyagi jogszabályt sértően tévedett az elsőfokú bíróság, amikor a vádlott bűnösségét személyi szabadság megsértésének büntetében is

megállapította. Ezen szabadság és emberi méltóság elleni bűncselekménynek a védett jogtárgya a cselekvés szabadsága, és azon belül a sértettnek a tartózkodási hely szabad megválasztása, valamint a szabad helyváltoztatás joga.

Az elsőfokú bíróság az emberölés büntetének befejezett kísérletét, és a vádlott egyenes szándékát állapította meg határozatában. A vádlott szándéka - amely a sértett megölésére irányult - arra nem terjedhetett ki, hogy a sértettnek a lakásból való eltávozását akadályozza, mert a hátrahagyott sértett igen súlyos fizikai állapotát tapasztalta, és tudatában nem merülhetett fel, hogy a sértett átvágott torokkal képes lenne érdemi cselekvésre, helyzetváltoztatásra, vagy segítség hívásra. Ellenkező esetben ugyanis a vádlott a sértett mobiltelefonját is elvette, eltulajdonította volna.

Az ügyészi vélekedés szerint a Btk.175.§ (1) bekezdésébe ütköző és a (3) bekezdés a./ és f./ pontja szerint minősülő személyi szabadság megsértésének büntette csak szándékos magatartással valósítható meg, így a Btk.10.§-ában meghatározott bűncselekményi fogalom egy elemének hiányában a vádlottnak a történeti tényállásban feltüntetett magatartása ezen bűncselekményként nem minősülhet, ezért a vádlottat e bűncselekmény vádja alól felmenteni szükséges.

A Fővárosi Fellebbviteli Főügyészség álláspontja szerint az elsőfokú bíróság a büntetés kiszabás keretében a vádlott javára és terhére jelentkező bűnösségi körülményeket megvizsgálta, s indokoltan szabott ki a vádlottal szemben a Btk.42.§ (1) bekezdése szerint életfogytig tartó fegyházbüntetést.

Az ügyészség a vádlott részfelmentése mellett sem látott törvényes indokot a kiszabott büntetés enyhítésére, határozott tartamú szabadságvesztés büntetés kiszabására, mert a harmadik alkalommal is élet elleni büntettet véghez vivő, erőszakos jellemű, erkölcsi fékek nélküli vádlottal szemben a Btk.37.§-ában meghatározott büntetési célok maradéktalanul csak a legsúlyosabb büntetési nem alkalmazásával érhetőek el.

Mindezekre figyelemmel a Fővárosi Fellebbviteli Főügyészség indítványozta, hogy a Fővárosi Ítéltábla a vádlottat mentse fel az ellene a Btk.175.§ (1) bekezdésébe ütköző és a (3) bekezdés a./ és f./ pontja szerint minősülő személyi szabadság megsértésének vádja alól. A vádlott fegyházbüntetését a Btk.42.§ (1) bekezdése szerint tekintse kiszabottnak, vádlott közügyektől eltiltás mellékbüntetését a Btk.62.§ és 63.§-a szerint tekintse kiszabottnak, a vádlottal szemben alkalmazott vagyonekobzás összegét az ítélet indokolásában 85.245.- forintban rögzítse, egyebekben az elsőfokú ítéletet hagyja helyben.

A védő a nyilvános ülésen hangsúlyozta, hogy a védelem kötve van a védenca álláspontjához, így ahhoz is, hogy a vádlott mindkét vádpont szerinti bűncselekmény elkövetését tagadta.

Elsődlegesen a vádlott felmentésére tett indítványt, másodlagosan kérte, hogy az enyhítő körülmények figyelembe vételével a Fővárosi Ítéltábla a vádlottal szemben kiszabott büntetést enyhítse.

Az ügyész a nyilvános ülésen a Fővárosi Fellebbviteli Főügyészség átiratában foglaltakat fenntartotta. Indítványozta, hogy a Fővárosi Ítéltábla a személyi

szabadság megsértésének büntette miatt emelt vád alól, tényállási elem hiányában a vádlottat mentse fel, egyebekben az elsőfokú ítéletet hagyja helyben.

A vádlott az utolsó szó jogán ártatlanságát hangoztatta, és előadta, hogy semmi köze a bűncselekményekhez, állítása szerint az orvosszakértő olyanokat nyilatkozik, ami nem fedí a valóságot.

A védelmi fellebbezések nem alaposak.

A Fővárosi Ítéltábla a védelmi perorvoslatok folytán bírálta felül a Fővárosi Törvényszék ítéletét, és az azt megelőző elsőfokú bírósági eljárást.

Ennek során megállapította, hogy az elsőfokú bíróság a perrendi szabályok megtartásával folytatta le az elsőfokú bírósági eljárást.

A vádlott hivatkozásával szemben törvényesen járt el akkor, amikor 1. sz. tanú és 2. sz. tanúk nyomozás során tett vallomásait a Be.296.§ (1) bekezdés a./ pontja alapján a tárgyalás anyagává tette (38-as számú tárgyalási jegyzőkönyv 5. oldal). Az iratokból megállapítható, hogy a fenti két tanúval szemben, már az áttételt elrendelő végzés meghozatalát megelőzően a Pesti Központi Kerületi Bíróság is személykörözést bocsátott ki, figyelemmel arra, hogy a tanúk ismeretlen helyen tartózkodtak, így a bírósági idézésükre, és a tárgyaláson történő kihallgatásukra nem kerülhetett sor.

Helyesen járt el a Törvényszék akkor is, amikor az ülnök személyében bekövetkező változásra figyelemmel, a 2012. március hó 1. napján megtartott tárgyaláson a Be.287.§ (3) és (4) bekezdésére figyelemmel a tárgyalás anyagának ismertetésével megismételte a tárgyalást.

Törvényes volt az eljárása akkor is, amikor a vádlottat és a védőt ugyanezen a tárgyaláson a Be.310.§ (1) és (2) bekezdésében foglaltakra figyelemmel - a vád kétirányú megváltoztatása folytán - a tárgyalás elnapolásának lehetőségére kioktatta.

A Fővárosi Törvényszék ügyfelderítésének kötelezettségének is teljességgel eleget tett.

A beszerzett bizonyítékokat logikusan értékelte, mérlegelte.

Helyes indokok alapján vetette el a vádlott önellentmondó, és egybehangzó tanúvallomásokkal is ellentétes, orvosszakértői véleményekkel is megcáfolt védekezését.

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú ítélet 1. tényállási pontja tekintetében rámutat arra, hogy a vádlott azon védekezését, miszerint kéz sérülése miatt nem volt képes megszűrni a sértettet, teljességgel alaptalannak bizonyult. A vádlott ezen védekezésének megalapozottságát a szakértők kétséget kizáró bizonyossággal zárták ki.

Erre figyelemmel az elsőfokú bíróság helyes indokok alapján utasította el a vádlott bizonyítási indítványait (elsőfokú ítélet 13. oldal 5. és 6. bekezdése).

A 2. tényállási pont tekintetében kiemelendő, hogy a vádlott a sértett sérelmére elkövetett bűncselekményt - ellentmondásos védekezést előterjesztve - a nyomozás során tagadta, míg a tárgyaláson nem tett vallomást.

Ugyanakkor, tagadása során előadott olyan tényeket, amelyek más, aggálytalan bizonyítékokkal egybevetve, bűnösségének kétséget kizáró bizonyítására voltak alkalmasak. Maga a vádlott is elismerte ugyanis, hogy a sértettel alkalmoszerűen közösen lakott lakáshoz egy kulcs volt, és ezt az egyetlen lakáskulcsot a vádlott vitte el a lakásból.

Az iratokból megállapítható, hogy a vádlott elfogására a sértett sérelmére elkövetett bűncselekményt követően nem sokkal, az élet elleni cselekmény elkövetésének napján került sor. A vádlottól elfogásakor nem csupán a sértett által lakott lakás egyetlen lakás kulcsát, hanem a sértettől elvett készpénzt, valamint a sértetti ékszerek elzálogosítását tanúsító zálogcédulákat is lefoglalták.

A Fővárosi Törvényszék helyes következtetések útján vetette el a vádlotti védekezést, és mutatott rá arra, hogy a sértetti nyilatkozatok még egyes terhelti tényállítások alapján is igazolást nyertek, továbbá a sértett tanúvallomásának bizonyító erejét tovább növelték 3., 4., 5. és 6. számú érdektelen tanúk nyilatkozatai is.

A vádlott védekezésével szemben helyesen mutatott rá a törvényszék a bizonyítékok egybevetése során arra, hogy a vádlotton kívül a sértett sérelmére a bűncselekményt - kétséget kizáró bizonyossággal - más, mint a vádlott nem követhette el (elsőfokú ítélet indokolásának 12. oldal 1. bekezdése).

A Fővárosi Ítéltábla álláspontja szerint az elsőfokú bíróság által helyes mérlegeléssel megállapított tényállás túlnyomó részt megalapozott, az az alábbi kiegészítésekkel irányadó volt a felülbírálat során.

A másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság által megállapított tényállást a Be.352.§ (1) bekezdés a./ pontja szerint, az iratok tartalma alapján az alábbiakkal egészíti ki, illetőleg helyesbíti:

- Az elsőfokú ítélet 4. oldalán a 3. pont szerinti szabadságvesztés büntetésének utolsó napja: 1995. december hó 29.

- A 4. pontban meghatározott szabadságvesztés büntetésből engedélyezett feltételes szabadság 2005. október hó 5. napján telt le.
- Az 5. pontban meghatározott szabadságvesztésből a vádlott 2011. július hó 30. napjától 2012. július hó 29. napjáig volt feltételes szabadságra bocsátva.
- A 6. pontban meghatározott szabadságvesztés büntetését a vádlott 2010. június hó 15. napján kezdte meg tölteni. A feltételes szabadságra bocsátás utolsó napja: 2012. július hó 29.
- A 2. tényállási pont kiegészítendő azzal, hogy, amikor a vádlott a sértettet a nyakán megvágta, az alábbi kijelentést tette: „Most bezárlak, és csak azután találunk meg, miután te megdöglöttél.”(elsőfokú ítélet 6. oldal 4. bekezdése, a nyomozati irat 577. oldal (1) bekezdésében írt sértett tanú vallomása alapján).
- Mellőzi a másodfokú bíróság az elsőfokú ítélet 5. oldalának utolsó bekezdésében írtakat, miszerint a vádlott és a sértett „gyakorlatilag élettársként éltek”. A rendelkezésre álló nyomozati iratok alapján, így elsősorban a sértett tanú nyomozás során tett vallomása szerint egyértelműen megállapítható, hogy a vádlott és a sértett nem álltak egymással élettársi kapcsolatban. Egyértelműen megállapítható, hogy a Btk.137.§ 6. pontjában rögzített Ptk.685/A §-a szerinti élettársi kapcsolat a vádlott és a sértett között nem állt fenn. Az élettársi kapcsolat megléte nem tehető kizárólag attól függővé, hogy az érintettek a kapcsolatukat miként nevezik meg. A Btk.137.§ 6. pontjának alapjául szolgáló, a Be.82.§ (1) bekezdés a) pontjában írt mentességi okot megalapozó, Ptk.685/A §-a szerinti élettársi kapcsolat feltétele a házasságkötés nélküli érzelmi gazdasági közösségben (életközösségben) történő együttélés. Az eseti együttélés, az eseti jellegű gazdasági közösség nem alapozza meg az élettársi kapcsolatot, így az jelen esetben sem állt fenn.

A fenti kiegészítésekkel és helyesbítésekkel teljes körűen megalapozottá vált ítéleti tényállás a másodfokú eljárásban eredményesen nem támadható, így az ez irányú védelmi fellebbezés - a Be.351.§ (1), és a Be.352.§ (3) bekezdésben foglalt felülmérlegelés tilalmára is figyelemmel - eredményre nem vezethetett.

A Fővárosi Törvényszék az irányadó tényállásból okszerűen következtetett a vádlott bűnösségére.

Helyes jogi indokok alapján állapította meg a vádlott bűnösségét a testi épség elleni bűncselekmény kísérletében, azonban az ítélet rendelkező részében elmulasztotta feltüntetni a Btk.170.§ (1) bekezdését, továbbá az életveszélyt okozó alakzatra utaló I. fordulatot, ezt a Fővárosi Ítéltábla pótolta.

A Fővárosi Törvényszék törvényes indokok alapján minősítette a 2. tényállási pontban írt vádlotti cselekményt - a Legfelsőbb Bíróság 15. Irányelvében foglaltakra is figyelemmel - a Btk.166.§ (1) bekezdésébe ütköző és a (2) bekezdés d./ pontja szerint minősülő emberölés büntette kísérletének.

E körben okszerűen utalt arra, hogy a sértett számára az egyik legjelentősebb - az élet kioltásával szükségszerűen együtt nem járó - traumát az jelenthette, hogy át kellett élnie: nagy valószínűség szerint a sérüléseibe bele fog halni. A vádlott a keze ügyébe kerülő minden eszközzel, testszerte bántalmazta a védekező sértettet, akinek végtagjai gyakorlatilag szilánkosra törtek, összeroppantak. A fenti lelki-teszt kínok feltétlenül indokoltá teszik a különös kegyetlenséggel elkövetett emberölés megállapítását.

Az elsőfokú bíróság akkor is helyesen járt el, amikor a vádlott a vagyon elleni bűncselekményét a Btk.322.§ (1) bekezdés b./ pontjába ütköző és aszerint minősülő kifosztás büntettének minősítette. A Törvényszék a vádlottat 1-1 rb. bűncselekmények

elkövetésében mondta ki bűnösnek, így a rendbeliségre történő utalás felesleges, azt a Fővárosi Ítéltábla mellőzte.

Tévedett ugyanakkor a Fővárosi Törvényszék, amikor a vádlott bűnösségét a Btk.175.§ (1) bekezdésébe ütköző és a (3) bekezdés a./ és f./ pontja szerint minősülő személyi szabadság megsértésének büntettében is megállapította.

A másodfokú bírósági eljárásban pontosított ítéleti tényállás szerint a vádlott a sértettet, amikor a nyakán megvágta, az alábbi kijelentést tette: „Most bezárlak és csak azután találhatnak meg, miután te megdöglöttél”.

A Fővárosi Ítéltábla álláspontja szerint a vádlott ezen magatartása az elkövetés körülményeiből, így különösen az általa tett kijelentésből adódóan, nem a sértett sérelmére elkövetett élet elleni bűncselekmény leplezését, hanem az ölési cselekmény hatékonyabb megvalósítását szolgálta.

A személyi szabadság megsértésében is megnyilvánuló elkövetői magatartás így önállóan rész-cselekményként értékelendő, mivel a nyitott törvényi tényállásnak minősülő emberölés büntette elkövetésének részét képezi. Az irányadó tényállás szerint a vádlott azért zárta rá az ajtót a sértetre, hogy az egyenes szándékkal megvalósított emberölést hatékonyabban tudja realizálni, az általa tudottan halálos sérülést szenvedett, de még élő sértettet nehogy véletlenül megtalálják.

E cselekménye csupán formálisan merítette ki a személyi szabadság megsértésének büntette törvényi tényállását, valójában a térben-időben el nem különült, azonos sértett sérelmére egységes elhatározással kifejtett élet elleni bűncselekményének a részét képezte.

A vádlotti magatartás így természetes egységnek minősül, a jogi minősítés szempontjából önálló, jogilag értékelhető részekre nem bontható.

A kifejtettek szerint formálisan a Btk.175.§ (1) bekezdésébe ütköző és a (3) bekezdés a./ és f./ pontja szerint minősülő magatartás csupán látszólagos alaki bűnhalmazatban áll a minősített emberölés büntettének kísérlétével.

Ennek eljárásjogi következménye pedig - a Fővárosi Fellebbviteli Főügyészség álláspontjával szemben - nem a vádlott bűncselekmény hiányában történő felmentése a személyi szabadság megsértésének büntette miatt emelt vád alól, hanem a bűnösség kimondásának mellőzése, mivel a történeti tényállásban leírt cselekmény bűncselekménynek minősül, azonban azt az elsőfokú bíróság tévesen minősítette.

Az elsőfokú bíróság is akkor járt volna el helyesen, ha a vádlottat a személyi szabadság megsértésének büntette miatt emelt vád alól nem felmenti, hanem a cselekményét egységesen minősített élet elleni bűncselekmény kísérlete szerint minősíti.

A fentiekre figyelemmel a Fővárosi Ítéltábla a személyi szabadság megsértésének büntette tekintetében a bűnösség kimondását mellőzte.

A Fővárosi Törvényszék a büntetés kiszabása során figyelembe veendő súlyosító és enyhítő körülményeket túlnyomó részt pontosan sorolta fel, és azoknak megfelelő nyomatékot tulajdonított.

Ugyanakkor az iratoknak megfelelően pontosított ítéleti tényállás személyi része alapján rögzítendő, hogy a vádlott a 2. tényállási pontban írt cselekményt nem feltételes szabadság tartama alatt követte el, így ez súlyosító tényezőként nem vehető figyelembe.

Ezzel szemben súlyosító körülmény, hogy a vádlott a vele szemben szándékos bűncselekmény miatt jogerősen kiszabott, végrehajtandó szabadságvesztésre ítélese után, a szabadságvesztés töltésének megkezdése előtt követte el a 2010. május 28-i cselekményét (Budapesti IV. és XV. Kerületi Bíróság 2010. április hó 28. napján jogerőre emelkedett 4.B.IV.803/2009/18. számú ítélete).

Mindezekre figyelemmel a Fővárosi Ítéltábla a büntetés enyhítésre irányuló védelmi fellebbezést alaptalannak találta. A vádlott a terhére rótt bűncselekményeket többszörös visszaesőként követte el. A személyiségében rejlő társadalomra veszélyességet fokozza, hogy kriminológiai értelemben különös visszaesőnek is minősül, mivel korábban hasonló jellegű, élet elleni cselekményért már jogerősen elítélték. A vádlott az élet elleni bűncselekményt a vele szemben végrehajtandó szabadságvesztést kiszabó ítélet jogerőre emelkedését követően egy hónappal követte el, így egyértelmű, hogy határozott ideig tartó szabadságvesztés sem volt képes visszatartani őt a további bűncselekmények elkövetésétől. A legnagyobb tárgyi súlyú, élet elleni bűncselekménye esetében a kísérleti szakban rekedtség enyhítő nyomatékát teljes mértékben semlegesíti, hogy e bűncselekmény - a megvalósulási szakasz szempontjából - ún. teljes (befejezett), és egyúttal közeli kísérletnek minősül.

Mindezekre figyelemmel a Btk.37.§-ában meghatározott büntetési célok kizárólag a határozatlan ideig tartó szabadságvesztés kiszabásával szolgálhatóak.

A fentiekre figyelemmel a kiszabott büntetés enyhítésére nincs törvényi lehetőség.

A vádlott többszörös visszaeső vádlottal szemben a szabadságvesztést az elsőfokú ítélet indokolásában írtakkal ellentétben a Btk.97.§ (1) bekezdése alapján a Btk.85.§ (2) bekezdésére figyelemmel kell kiszabottnak tekinteni.

Az életfogytig tartó szabadságvesztés büntetés végrehajtási fokozata a Btk.42.§ (1) bekezdése alapján: fegyház.

A 2. tényállási pontban írt cselekmény elkövetési idejére figyelemmel (2010. május 28.) az elsőfokú bíróság által is helyesen alkalmazott elkövetéskori Btk.62.§ és 63.§-án alapul a közügyektől eltiltás mellékbüntetés meghatározása, a tévesen feltüntetett 53-55.§ megjelölése helyett.

A Fővárosi Törvényszék az ítélet rendelkező részében helyesen tüntette fel a vagyonelkobzás alá eső 85.245.- forintot, ugyanakkor az ítélet indokolásának 17. oldalán ez tévesen szerepel, ezért ezt a Fővárosi Ítéltábla pontosította.

Nyilvánvaló elírás folytán tévesen került megjelölésre az elsőfokú ítélet indokolásában a vádlott által előzetes fogvatartásban töltött idő beszámítását szükségessé tevő Btk-beli törvényhely, az helyesen a Btk.99.§ (1) és (2) bekezdése.

Az elsőfokú bíróság a 2012. március hó 1. napján megtartott tárgyaláson - az ülnök személyében beállt változásra figyelemmel - a tárgyalást előről kezdte, ezért a Fővárosi Ítéltábla a korábbi tárgyalási napokra történő utalást mellőzte.

A másodfokú bíróság a rendelkezésre álló iratok alapján a vádlott által előzetes fogvatartásban, és más ügyben szabadságvesztésben töltött időtartamokat pontosította.

Az iratok tanúsága szerint a vádlott lakóhelye megszűnt.

Az elsőfokú ítélet egyéb rendelkezései törvényesek azzal, hogy a bűnjelekről való rendelkezés során a bűnjeljegyzékben szereplő tételszám megjelölésén túl a bűnjelek tárgyi megnevezése is célszerű.

Mindezekre figyelemmel a Fővárosi Ítéltábla a Fővárosi Törvényszék ítéletét a Be.372.§ (1) bekezdése alapján részben megváltoztatta, míg egyebekben a Be.371.§ (1) bekezdése alapján helybenhagyta.

A Fővárosi Ítéltábla a Btk.99.§ (1) és (2) bekezdése alapján a vádlott által 2012. június hó 5. napjától a másodfokú ügydöntő határozat kihirdetéséig előzetes letartóztatásban töltött időt a kiszabott szabadságvesztésbe beszámította.

A másodfokú eljárásban felmerült bűnügyi költséget a Be.381.§ (1) bekezdése alapján a vádlott köteles megfizetni.

Budapest, 2012. év december hó 13. napján

. Lassó Gábor s.k.

a tanács elnöke

Dr. Ujvári Ákos s.k..

Fatalin Judit s.k.

előadó bíró

bíró

A Fővárosi Törvényszék 22.B.1598/2010/38. számú ítélete a Fővárosi Ítéltábla 2.Bf.278/2012/12. számú ítéletében írt változtatásokkal 2012. december hó 13. napján jogerőre emelkedett és végrehajthatóvá vált.

Budapest, 2012. december hó 13. napján

Dr. Lassó Gábor s.k.

a tanács elnöke

Kiadmány hitelélül: Weszely-Földvárszki Tünde, tisztviselő